

ARA COM ARA

Gilles Deleuze i el pensament en llibertat

CARLES HAC MOR

El corollari últim de totes les teories és la necessitat d'absència de teoria per a qualsevol pràctica. És a dir, una cosa és la teoria, una altra la ideologia i una altra la pràctica. I la teoria ja és una pràctica, la pràctica teòrica, que no va mai deslligada de les altres pràctiques ideològiques, tot i que no les determina. Les pràctiques no teòriques contradueixen les teòriques, i a l'inrevés. I això és bo per a la llibertat de poder fer qualsevol cosa.

No hi ha escales de valor, ni ètiques ni estètiques. La llibertat no és cap escala; tampoc no és pas exactament una utopia. La llibertat -exercida ara i aquí, com cal- porta indefectiblement a uns marges més difusos de llibertat, la qual tothora és ampliable. Ara bé, si a la llibertat li assenyallem uns objectius, un horitzó, si ideem una utopia tancada, li marquem un confí: malament rai, per a la llibertat, perquè les limitacions li tallaran les ales tan bon punt els límits hagin estat pensats.

Segons això, el primer que compta és la llibertat, no restringida per cap imperatiu, ja sigui categòric o no gens kan-

El pensador Gilles Deleuze

tià. És la fi de la moral, de les morals, sempre hipòcrites. És el que ve a dir Gilles Deleuze tot entroncant, en gran part, amb el pensament de Nietzsche.

I qui diu teoria diu tradicions, cànons i codis, que són conceptes i realitats constreñidors, que retallen la llibertat. Hom pot discutir la llibertat absoluta? Sí, evidentment que pot. En nom de què? D'unes escales de fusta corcada i prou. I aquesta suposada impossibilitat de negar racionalment la llibertat total per a tot qüestiona, no gens autoritàriament, la tradició de la filosofia.

Que per Deleuze la qüestió és posar-ho tot en qüestió? I què li ho impedeix? Els raonaments de Deleuze són pràctica filosòfica, que dona peu a pràctiques teòriques que no assenyalen camins per a altres pràctiques i que, tanmateix, no són alienes a cap pràctica.

Tot plegat amb el benentès que, quan no hi ha reflexió filosòfica tocant a qualsevol pràctica, s'hi fa palesa, en aquesta pràctica, la ideologia dominant, que és repressiva. En conseqüència, les pràctiques teòriques i les filosòfiques són necessàries per no caure en el tòpic, en la pràctica tronada, convencional, coneguda, esperada.

El pensament no figuratiu i no jeràrquic, radicalment horitzontal, de Deleuze avança amb anarquia i d'acord amb necessitats i conceptes propis. Així, el filòsof, en crear pensament, entra, com volia Nietzsche, al desert.

Parafraejant John Lechte podem parlar d'un nietzscheanisme sense reserves palès en totes les pàgines de Deleuze; el sí de Nietzsche hi és elevat a l'enèsima potència i el no hi és eliminat en benefici d'una creativitat sense traves i desestructurada. Tots els llibres de Gilles Deleuze són discutibles i, per això mateix, recomanables.

ERUDITS D'AQUÍ

Joan Domènech, de Lloret de Mar

JOAQUIM COLL

Nascut el 1943, en el si d'una família menestral. El pare tenia una fusteria. El seu oncle matern és el compositor Domènec Moner i Basart, autor de nombroses sardanes de reconegut contingut musical. L'oncle li acabà d'inculcar l'interès per les lletres i en general el gust per la cultura, fins al punt que el convidà a anar a viure un temps a Barcelona, a casa seva, i el feu estudiar quatre anys al Liceu Francès. Més tard, cursà les carreres de magisteri a la Normal de Girona i filosofia i lletres (secció història), primer al Col·legi Universitari de Girona i el segon cicle a la Universitat Autònoma de Barcelona. El 1967 fou el número 1 de l'oposició gironina per al cos de mestres. Paral·lelament a la seva activitat professional com a docent, s'inicià en la vida política el 1973 entrant a formar part del consistori lloretenc pel terç familiar i fou regidor de Cultura. Més tard, ja en els anys de la Transició, fou primer tinent d'alcalde, i entre 1979 i

1983 fou escollit democràticament alcalde de Lloret. El 1995 va tornar a prendre part a les eleccions municipals, aquesta vegada el segon a la llista d'una candidatura de CiU. Sortí elegit regidor i, més tard, diputat provincial de la Diputació de Girona. El 1997 fou nomenat delegat del departament de Cultura a les comarques gironines.

RECERCA HISTÒRICA

En el camp de la recerca històrica, Joan Domènech i Moner ha escrit una dotzena de llibres, així com nombrosos articles en revistes gironines i en premsa diària. També és autor teatral amb 11 obres escrites dins del gènere d'humor. El 1982 va publicar els seus dos primers treballs: *Història dels Casinos de Lloret* (Edició Club Marina de Lloret) i *50 anys d'esforç turístic a Lloret de Mar* (edició municipal). El 1984 va publicar l'obra *Estampes retrospectives lloretenques* (Museu de Lloret), una tria de fotografies antigues de la vila amb un estudi previ i comentari històric de cadascuna. A

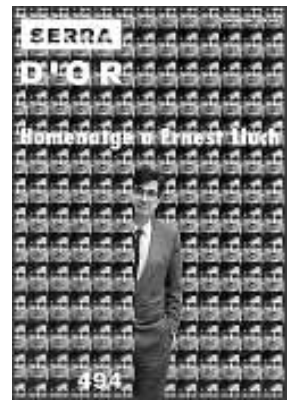
continuació la seguiren la biografia del pintor lloretenc Joan Llaveries, editada pel Museu Municipal el 1988, i una altra dedicada al seu oncle compositor sardanista, editada per l'Ajuntament el 1991 i amb la qual guanyà el premi de l'Obra del Ballet Popular. Aquest mateix any també va publicar l'obra *L'ensenyament a Lloret de Mar (1599-1936)* (Edició del Club de la Marina). El 1998 va aparèixer el llibre *Girona a quatre vents* (Diputació de Girona / Editorial Lunwerg), amb fotografies de Xavier Miserachs. Més recentment, ha publicat les biografies de l'escriptor lloretenc Esteve Fàbregas i Barri i de l'historiador arenyenc Josep Maria Pons Guri, en els vols. 11 i 12 dels *Quaderns de la Selva* del Centre d'Estudis Selvatans. Actualment està treballant en sengles biografies dels compositors Lluís Albert i Felix Martínez Comín, per encàrrec de la revista *Som*, de cultura popular, i també en la història del cant coral a Lloret, a petició de la coral Unió Lloretenca, que aviat celebrarà el 50 aniversari.

EL QUIOSC

PEPO TAMARIT

Cavall Fort. Número 925.
Cavall Fort S.L.
Barcelona, febrer, 2001.

Serra d'Or. Número 494.
Publicacions de l'Abadia
de Montserrat. Barcelona,
febrer, 2001.

La novetat d'aquest número de *Cavall Fort* és la incorporació d'una nova pàgina de còmic. Es tracta d'*Anibal i Victòria*, que descriu les divertides situacions quotidianes de dos adolescents. Els seus autors són el dibuixant Alfons López i el guionista i periodista Xavier Roca. Aquest tándem va publicar al dominical de l'AVUI la sèrie d'*Alex Cunillera*, que actualment podem llegir a la revista *J*.

També trobarem un reportatge sobre la Patagònia, passatemps, concursos, notícies, a més dels còmics habituals, com ara *Ot el bruixot*, *Maurici Bonull*, *Cresques* i *Sergi Grapes*, entre d'altres.

Zubin Mehta

Catalunya música. Número 196. Palau de la Música Catalana. Barcelona, febrer, 2001.

Quevedo

Ínsula. Número 648. Ediciones y Publicaciones S.A. Madrid, desembre, 2000.

La portada d'aquest número de *Catalunya música*. Revista musical catalana està dedicada al director Zubin Mehta que, en una entrevista a les pàgines interiors, afirma: "No entenc per què l'Auditori no el van batejar amb el nom de Pau Casals". Un altre dels temes destacats és l'article que signa Pau Nadal sobre el *Futur incert per a l'òpera de Berlín*, ciutat que compta amb tres teatres d'òpera. També es dedica un article al "musical insòlit" *Novocento, el pianista de l'oceà*, interpretat per Jordi Bosch i Agustí Fernández al teatre Poliorama de Barcelona.

El títol de portada del número 647 d'*Ínsula* és *Francisco de Quevedo: la pasió per la literatura*. Es tracta d'un monogràfic amb articles signats per Ignacio Arellano, Fernando Lázaro Carreter, Sagrario López Poza, José María Pozuelo Yvanco, Isabel Pérez Cuenca, James O. Crosby, Santiago Fernández Mosquera, Fernando Plata, Alfonso Rey, Vistoriano Roncero López, Blanca Oteiza i Susana Hernández Araico en què es concentra informació relativa a la figura de Francisco de Quevedo, amb anàlisis de la seva obra poètica i narrativa i de l'època en què va viure.

PERE ARQUILLUÉ - ESTHER ALBERT
Anadna o el senyor Q.

MUNTANER EDITORS
Setmana del Llibre en Català.
Divendres 2 de març, 6'30 h.
Presentació a càrrec de JORDI MALLUQUER.
Lectura poètica.

JOAN ARGENTÉ - PERE ARQUILLUÉ
Obres poètiques - Cicle, bicicle, tricicle i...